

LA FILLA DEL REI D'HONGRIA

I ALTRES CONTES TRUCULENTS DE L'EDAT MITJANA

Versió de Gemma Pellissa Prades

EDITORIAL BARCINO · TAST DE CLÀSSICS

LA FILLA DEL REI D'HONGRIA I ALTRES CONTES TRUCULENTS DE L'EDAT MITJANA

Versió de Gemma Pellissa

EDITORIAL BARCINO · TAST DE CLÀSSICS

www.editorialbarcino.cat

d
t

TAST DE CLÀSSICS, 20

Primera edició: juny de 2021

© de l'adaptació i dels comentaris,

Gemma Pellissa, 2021

Reservats tots els drets d'aquesta edició:

EDITORIAL BARCINO, SA

Via Augusta, 252-260, 5è. 08017 Barcelona

www.editorialbarcino.cat

Edició núm. 866

Disseny de coberta: Duró Studio

Il·lustració de coberta: iStock.com/duncan1890, 2021

Edició: Marta Marfany

Regularització de l'original de *La filla del rei d'Hongria*: Marta Marfany

Correcció de proves: Guillem Cunill

Preimpresió: Tono Cristòfol

Impressió: Gràfiques Ortells, SL

Dipòsit legal: B 7253-2021

ISBN: 978-84-7226-868-5

ÍNDEX

Introducció.....7

Per saber-ne més. Bibliografia 19

La filla del rei d'Hongria

i altres contes truculents de l'Edat Mitjana

Història de la filla del rei d'Hongria.....21

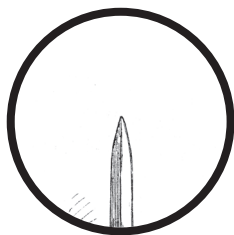
Història d'Amic i Melis57

El fill del senescal d'Egipte.....85

Versió original en català antic

Història de la filla del rei d'Hongria..... 113

INTRODUCCIÓ

Les tres històries que llegireu a continuació van tenir molt d'èxit durant l'època medieval i van gaudir d'una circulació internacional. Tot i que les versions catalanes que en presentem, escrites entre els segles xiv i xv, són obres en prosa, a cavall entre el conte i la novel·la, també es van elaborar en forma de cançons de gesta; d'epístoles hagiogràfiques, inspirades en les vides de sants, molt populars a l'Edat Mitjana; i, fins i tot, de representacions teatrals. Els motius folklòrics que les originen dificulten la reconstrucció de l'origen d'aquests textos.

En el cas de *La filla del rei d'Hongria* (s. xiv), hi trobareu el motiu de la donzella perseguida, que recorda els rituals d'iniciació sexual, en què l'iniciat havia de superar una sèrie de proves. A la novel·leta catalana, és el desig incestuós del pare el que provoca

la caiguda en desgràcia inicial de la protagonista, que és abandonada al mar. Tot i que no apareix en totes les obres que desenvolupen el motiu de la donzella perseguida, probablement l'episodi més escabrós de l'obra, i que no revelarem en aquesta introducció, és també el més memorable. I és que cap dels tres textos triats no està exempt de detalls truculents que descobrireu al llarg de la lectura i que de ben segur que impressionaran el lector actual, malgrat que estigui avesat a la violència dels productes audiovisuals de ficció. La segona novel·leta del volum, *Amic i Melis*, es basa en una vella llegenda que va tenir una gran difusió a Europa durant el segle XII, en la qual s'exalta el valor de l'amistat entre dos joves físicament molt semblants; tant, que ningú no els pot distingir, fins al punt que si un d'ells substituís l'amic al llit conjugal, l'esposa no se n'adonaria. Només s'ha identificat la font d'*El fill del senescal d'Egipte* (s. xv), la darrera de les novel·letes que publiquem, traducció del poema francès anònim *Du roi qui vult fere ardoir le fils de son seneschal* (*Del rei que volia fer cremar el fill del seu senescal*). Aquest títol, descriptiu, se centra només en el motor de la trama durant la primera part de la història; en què, un cop més, tenim un protagonista perseguit per un home poderós, aquí a causa de l'enveja d'un tercer personatge, el mestre del fill del rei i del fill del senescal. L'estructura de la novel·la també té paral·lelismes clars amb *La filla del rei d'Hongria*:

un cop el protagonista ha salvat l'escull inicial gràcies a una conducta exemplar i a l'ajut inestimable de Déu, la situació d'estabilitat que havia aconseguit es trenca (sigui o no per voluntat pròpia) i ha de menar una vida rigorosa en reclusió durant uns anys llargs.

Potser, atesos els canvis que ha comportat en les nostres vides la pandèmia de la COVID-19 des de fa més d'un any, avui dia el concepte d'aïllament social (tant per força com per convicció) no ens és tan estrany com ho hauria estat dos anys enrere, i fins i tot un valor com la sobrietat ens és proper. Malgrat que sorprengui la força de voluntat dels personatges principals de les tres novel·les, excepcionalment virtuoses —ja que, si no hagués estat així, Déu no els hauria recompensat com ho fa—, sovint no estan mancats de febleses humanes que desperten l'empatia del lector contemporani i a les quals han de posar remei. En *Amic i Melis*, un cant al sentiment d'amistat entre dos joves, el comte Melis no només ignora els consells d'Amic, sinó que, en absència d'ell, es mostra imprudent i bocamoll i no dubta a anar-se'n al llit amb la filla de Carlemany. Al final de la novel·la, la prova de fe que Melis ha de superar si vol guarir Amic de la lepra no està lliure d'un conflicte moral de conseqüències extremes. Així, ¿quants de nosaltres, lectors de l'aventura, hauríem fet la mateixa tria? Similarment, en *El fill del senescal d'Egipte*, el protagonista ha de tenir un comportament recte si vol sortir viu de la

primera part de l'obra, però aviat es deixa temptar per la vanitat i s'enorgulleix, precisament, del servei que ha fet a Déu, fins al punt que decideix sortir a buscar una persona més bona que ell, convençut que no la trobarà.

De fet, tot i que les tres novel·les comparteixen la intenció moral, no són textos de doctrina religiosa, sinó que ofereixen models de comportament per al públic cristià, familiaritzat amb les vides de sants, que van gaudir d'una gran popularitat. Tant la filla del rei d'Hongria com Amic i també Melis són personatges laics, casats i amb fills. De les tres novel·letes, *El fill del senescal d'Egipte* és la que fa més explícit el propòsit moral del text. Així, a la segona part de l'obra, el fill del senescal, que ha recuperat el favor del rei, decideix deixar-ho tot i fer-se ermità. En aquesta part, la història se centra en la forma de vida i els aprenentatges del jove ermità. A més, l'obra s'inicia i es clou amb un discurs en què l'autor commina els lectors a desprendre's de les riqueses materials, des del convenciment que l'austeritat en aquesta vida serà recompensada amb la vida eterna. No en va les darreres paraules del text diuen: «Déu ens dona exemples bells per escoltar perquè nosaltres en puguem gaudir de tal manera que el dia del judici puguem anar de dret a regnar en la glòria del cel». Els «exemples bells» que ens dona Déu són històries plaents com la que el narrador ens ha contat (de la mateixa manera que hem xalat amb la lectura de

La filla del rei d'Hongria i *l'Amic i Melis*), però aquests contes exemplars contenen també, tal com ens fa notar, un ensenyament moral que ens ha de fer reflexionar sobre la pròpia vida per fer-nos mereixedors de la salvació eterna. Literatura que delecta, però que també ensenya. Encara avui, la mena d'entreteniment que proposen aquestes novel·les desperta l'interès del lector modern, que no pot parar de llegir fins a saber com acabaran les tribulacions dels personatges.

Un dels aspectes més llameners de les novel·les que traduïm és la presència de fets meravellosos en un marc de ficció realista, amb topònims reals (Hongria, el port de Marsella, Lucca, Roma i, fins i tot, Egipte, tot i que a la darrera novel·la no hi ha interès per localitzar geogràficament la trama) i personatges que es mouen, en general, en un ambient cortesà. Es tracta dels miracles que Déu obra en benefici d'aquells que ha posat a prova i que segueixen els seus manaments. Semblances extraordinàries entre dos joves sense cap vincle de sang; un hostatge preparat per a l'ermità novell que hi arriba; guaricions miraculoses; una embarcació sense remys ni timó que mena la protagonista en un lloc segur; aparicions angelicals que inciten a l'infanticidi; el pecador que crema; coloms amb un missatge al bec i cérvols guiats pel Senyor; una poma que té tots els gustos del món i que atipa com un àpat copios; resurreccions; la recuperació dels membres; la veu de Déu que clama penitència. Són

una representació del poder de Déu a la terra i del premi que reben aquells que el serveixen amb esforç i humilitat.

En les vides de santes hi apareix el motiu de la dona que perd la bellesa mitjançant l'automutilació amb la finalitat de deixar de ser desitjable i mantenir-se casta. N'hi ha que es tallen els llavis, el nas, els pits o es treuen els ulls. Afortunadament, aquestes lesions són reversibles gràcies a miracles reparadors. Hi ha una novel·la anònima del segle xv de tema amorós, *París e Viana*, que també té una versió catalana medieval, en què la protagonista, enamorada del cavaller París, defuig el pretendent que el pare li imposa a través d'un estratagema que imita les mutilacions de les santes, però que és clarament reversible sense necessitat d'intervenció divina: tancada en una presó pel seu propi pare, Viana pren la carn de gallina del sopar i la introdueix dins de la roba, just sota l'aixella, de manera que quan la visita el pretendent fingeix que té una malaltia greu i es desbotona perquè senti l'olor de podrit. L'engany funciona. És més coneguda la història de Càmar a la tercera part d'una de les dues grans novel·les cavalleresques catalanes del segle xv, *Curial e Güelfa*, també anònima: per evitar casar-se amb el rei de Tunis, la jove Càmar, de quinze anys, s'esgarrapa i es clava un ganivet entre els pits.

Però el maltractament físic com a via de purificació no només és present a la primera novel·leta, sinó que

és un tret comú als tres relats. En *Amic i Melis*, després que Amic s'hagi fet passar per Melis el dia del seu casament, emmalalteix de lepra i el seu aspecte físic es deteriora tant que, inicialment, l'amic no el reconeix. Quan s'adona que aquell que té al davant no és un captaire, li pregunta: «¿On és la teva cara bella i on és el teu cos bell?». De la mateixa manera, quan el fill del senescal es fa ermità, ha de despullar-se de la roba que li esqueia com a tal, vestir l'hàbit i tonsurar-se. Des d'aleshores, menarà una vida aspra per al cos, de la qual acabem de prendre consciència quan al final de l'obra rep una visita inesperada d'una persona que li és propera i l'ermità li desaconsella que segueixi els seus passos perquè és, diu, massa jove. També en els tres casos la pèrdua de bellesa (i d'estatus) va lligada a una pèrdua d'identitat i, la majoria de vegades, a l'adopció d'una identitat nova. Així, Melis no reconeix l'amic leprós; el fill del rei no s'adona que aquell que el rep és el fill del senescal, amb qui va estudiar, i el comte de Provença no reconeix la seva dona quan la recupera.

Des d'una mirada actual, aquestes novel·les tenen la força de captivar els lectors contemporanis, atrets per allò que entenem per originalitat. En origen, aquestes tres obres contenien motius folklòrics coneguts, que presentaven poques variacions, i tenien una finalitat exemplificadora. L'ideal de vida i de valors que promovien ens poden semblar remots, però les històries, tal com estan narrades, ens meravellen. Tampoc

no es tracta d'invençons catalanes, sinó de novel·les que van circular amb èxit per Europa i que, sovint, ens arriben a través de la tradició francesa. Si avui aquestes novel·les ens sorprenen és perquè trenquen continuament l'horitzó d'expectatives que es fa el lector. La funció de delectació dels «exemples bells», de les històries plaents que ens contenen els relats, es manté de forma íntegra en la lectura de les peripècies dels protagonistes, que susciten l'admiració des de l'alteritat. La traducció al català actual fa accessibles aquestes obres al públic general per primera vegada.

L'estil amb què estan narrades les obres, tot i que hi ha diferències entre elles, és senzill i així s'ha mantingut en la traducció, basada en l'edició d'Aramon (1934). En *La filla del rei d'Hongria* hem procurat mantenir un registre col·loquial, malgrat que a les tres novel·letes s'hi han afegit verbs de dicció diferents de *dir* per introduir les intervencions dels diàlegs. En *Amic i Melis*, l'únic canvi remarcable ha estat l'ús coherent del tractament de *vós* o de *tu*, atès que al text en català antic hi ha moltes variacions. Finalment, cal advertir que *El fill del senescal d'Egipte* conté moltes repeticions: parelles de sinònims o frases que volen dir el mateix, segurament per la literalitat en la traducció del poema en francès. Per aquest motiu, i pensant en el gaudi del lector contemporani, l'adaptació al català actual ha estat més lliure que en els altres dos casos.

Finalment, per a aquells lectors que vulguin fer un tast de la versió original dels contes, cloem el volum amb el text medieval regularitzat dels paràgrafs inicials de *La filla del rei d'Hongria*. I per a aquells que no en tinguin prou i encara en vulguin més, els recomanem el volum *Novel·letes exemplars*, reimprès per l'editorial Barcino l'any 1988 i encara avui en catàleg, que, a més dels tres contes que avui us presentem, també inclou *La filla de l'emperador Constantí* i *La comtessa fidel*.

Gemma Pellissa Prades

PER SABER-NE MÉS. BIBLIOGRAFIA

- Alvar, Carlos, «Amis y Amiles: la difusión de un tema medieval en España», *Estudios humanísticos. Filología*, 2010 (32), 15-33.
- Aramon i Serra, Ramon, *Novel·letes exemplars*, Barcelona: Editorial Barcino, 1934, reimpressió de 1988.
- Arronis Llopis, Carme, «La secularització dels miracles marians en “La vida de la Verge Maria” de Miquel Peres», *Caplletra*, 2017 (62), 187-217.
- Badia, Lola (coord.), *Història de la literatura catalana. Literatura medieval (I) i Literatura medieval (II)*, dir. Àlex Broch, Barcelona: Enciclopèdia Catalana, Editorial Barcino i Ajuntament de Barcelona, 2013 i 2014.
- Basarte, Ana María, *El modelo heroico de las inocentes perseguidas en la literatura medieval. El caso del*

roman de La Manekine de Philippe de Remi (siglo XIII), Universitat de Buenos Aires, Facultat de Filosofia i Lletres, 2017. Tesi doctoral.

<<http://repositorio.filo.uba.ar/handle/filodigital/4407>> [27/02/2021].

Cifuentes, Lluís (coord.), *Sciència.cat DB*, Universitat de Barcelona, 2012-actualment.

<<http://www.sciencia.cat/scienciadat-db>> [27/02/2021].

Orazi, Veronica, «“Die verfolgte Frau”: per l’analisi semiologica di un motivo folclorico e delle sue derivazioni medievali (con speciale attenzione all’ambito catalano)», *Estudis Romànics*, 2000 (22), 101-138.

Sánchez Martí, Jordi, «La historia de Amicus y Melis en Cataluña», Margarita Freixas (coord.), *Actas del VIII Congreso Internacional de la Asociación Hispánica de Literatura Medieval*, 2000, vol. 2, 1603-1610.

HISTÒRIA DE LA FILLA DEL REI D'HONGRIA

A Hongria hi havia un rei que es va casar amb la dona més bella del món. Per la seva bellesa, honestetat i bondat, la va estimar més que cap altra cosa. El rei i la muller només van tenir una filla, que era la criatura més bonica que havia existit mai. El rei l'estimava per damunt de tot.

Quan va morir la reina, es va fer un gran dol per tot el regne. Va passar molt de temps, i els barons i comtes van decidir parlar amb el rei perquè es tornés a casar, de manera que el regne no acabés en mans forasteres per falta d'un monarca. Aleshores van anar-lo a trobar i li van dir:

—Senyor, ens adrecem a vós per la fidelitat que us tenim. Per això ens sentim obligats a aconsellar-vos d'acord amb el vostre honor i amb l'honor del regne. Vós, senyor, sabeu que no teniu cap hereu tret d'una

filla, així que us volem pregar que us caseu amb una dona que us doni hereus, perquè així, després de la vostra mort, el regne no caigui en poder de forasters i nosaltres no ens quedem sense senyor natural.

El rei els va contestar que li semblava un consell molt enraonat i que havien parlat com a vassalls bons i lleials, i que els ho agraïa molt, però que no tenia, ni ara ni abans, voluntat de tornar-se a casar.

—Però, si així ho voleu, si em trobeu una dona que sigui tan bella com era la reina quan vivia, m'hi avindré. Tanmateix, si no fos tan bonica, no en prendria cap per muller.

Havent sentit la voluntat del rei, els barons van acordar que enviarien cavallers arreu perquè trobessin una dona tan bella com ho havia estat la reina. Però, després de molt buscar, van acudir al rei per dir-li que n'havien trobat moltes de boniques, però que cap no n'era tant com la reina.

—Ara, doncs —va dir el rei—, deixeu-me estar, que no em casaria amb cap dona que no fos tan bella com ella.

I així van marxar.

Al cap d'un temps, els comtes i els barons es van tornar a reunir per mirar de fer canviar de parer al rei. I n'hi va haver un que va suggerir:

—Senyors, el rei no es deixarà convèncer si la nova muller no és tant o més bonica que la reina. Anem-lo a veure, que jo en conec una que la supera en bellesa.

Van preguntar els altres:

—I qui és?

Va contestar:

—La seva filla és molt més bella del que ho havia estat la mare i el rei l'estima més que a ningú. Si li aconselleu que s'hi casi, ho farà amb molt de gust.

I van dir els altres:

—¿I qui li ha d'aconsellar un fet sense precedents i un pecat tan abominable?

Va replicar:

—Ja rendirà comptes a Déu i aviat ningú no es recordarà del fet.

Així els va persuadir a tots perquè anessin a veure el rei i li ho proposessin.

Hi van acudir i van demanar-li que s'avingués a casar-se en segones núpcies perquè ells no quedessin deseparats de senyor natural després de la seva mort.

—Barons —va contestar el rei—, ja us he dit què en penso.

Però va insistir-hi aquell mal cristià:

—Senyor, si us trobés una dona tant o més bella que la reina, ¿us hi casaríeu?

—Sí —va afirmar el rei—, amb molt de gust.

I encara el mal cristià:

—Jo, senyor, la tinc i us la mostraré.

I va demanar el rei:

—I doncs, ¿qui és?

Aleshores va dir aquell:

—La vostra filla és més bella que no n'era la mare.
Va contestar el rei:

—¿I com m'he de casar amb la meva filla? Això no s'ha vist ni fet mai!

Tots els comtes i els barons van replicar:

—Senyor, us demanem que ho feu. Si teniu por de pecar, quan n'haureu tingut dos o tres fills podreu separar-vos-en i fer penitència. Així deixareu hereus al regne.

El rei va acomiadar-los:

—Hi pensaré i us faré saber la resposta.

Tot seguit, els comtes i els barons se'n van anar.

El diable li va ficar al cor d'esposar-se amb la filla.

El rei va anar a veure-la i la va trobar preciosa, encara més bella del que ho havia estat la mare. Incitat pel diable, es va encaterinar d'ella i ja no va consultar ningú més, sinó que ell mateix ho va fer saber a la noia:

—Filla meva, els comtes i els barons m'han demanat encaridament que em tornés a casar perquè el regne no caigui en mans de forasters. D'antuvi jo els vaig contestar que estimava tant la vostra mare que, si no trobaven una dona tan bella com ella, em negava a esposar ningú més. L'han cercat per diverses terres i no n'han trobat cap de tan bella com ella. Però després s'han adonat que vós sou més bonica i m'han pregat que us esposi; hi he accedit. Per això, filla meva, alegreu-vos-en, que jo m'estimo més que sigueu vós qui

rebi l'honor de ser coronada reina d'Hongria abans que ho sigui qualsevol forastera.

Quan la donzella va sentir la notícia, se'n va doldre, i això no ens hauria de sorprendre. Va contestar al pare:

—Senyor, això que dieu no s'ha vist ni fet mai, que el pare es casi amb la filla. Us demano que no me'n parreu. No tinc cap intenció de casar-me, i molt menys amb vós, que sou el meu pare, perquè he ofert la virginitat a Déu.

—Sapigueu, filla, que sereu la meua muller i la reina d'Hongria.

Aleshores el rei se'n va anar i va fer cridar corts per totes les terres. Es van reunir els comtes, els barons, cavallers i burgesos, i moltes altres persones. I davant de la filla del rei de dia i de nit hi acudien joglars de tot arreu amb instruments molt diversos. Però Déu sap què en pensava ella. Van ser tantes, les festes, que amb prou feines s'ho podia imaginar ningú.

El rei va encarregar vestits meravellosos, de diversos estils i de diferents colors, de teles precioses, de roba d'or, amb pedres precioses i sedes, i d'altres teixits. I els feia emprovar a la filla de seguida que estaven acabats, malgrat que ella estava disgustada i li pregava que no fessin un pecat tan gran. Però el rei no li feia cas: com més la veia, més enamorat n'estava, ja que el diable i la gent encara encenien més el seu amor. I encara li va fer fer una corona d'or amb pedres precioses molt boniques.

La vigília del casament, quan els convidats de tot arreu havien arribat a la gran festa, els vestits estaven a punt i tot preparat per a les noces, el rei va anar a veure la filla i a dur-li la corona d'or. I li va dir:

—Filla meva, us prenc per muller i us coronó reina d'Hongria. Demà sereu la meva esposa —i la va coronar.

La donzella va veure que tenia poc temps i es va llançar a terra plorant davant del seu pare per demanar-li que s'hi oposés. Però el rei hi va insistir:

—Filla meva, alegreu-vos. El casament es farà i sereu la meva muller.

—Senyor —va suplicar la donzella—, tantes dones belles que hi ha al món, ¿per què no us caseu amb una d'aquelles que són més nobles i millors que no pas jo? Ho podríeu fer sense pecar.

—Filla —va tornar-hi el rei—, no n'hi ha cap que sigui tan bella com vós, que encara ho sou més que la vostra mare.

—Senyor, ¿què ho fa, que sigui més bonica que la mare?

El rei va respondre:

—Sou com la vostra mare en tots els trets, tot i que teniu les mans més belles que ella.

I va contestar la filla:

—¿I és per les mans que us heu enamorat de mi d'aquesta manera, que fins i tot us voleu casar amb mi?

—Filla meva, m'heu captivat per totes les qualitats que mostreu i, especialment, per la delicadesa de les mans. Així que us demano que us n'alegreu, perquè demà sereu la reina d'Hongria i no podríeu rebre honor més gran.

Entretant, el rei se'n va anar. La donzella, anguixada, va demanar a Déu que la protegís i que no es duqués a terme aquell pecat. A l'hora d'anar a dormir, va fer tancar la porta de l'habitació i va cridar la cambrera i dues donzelles, i els va dir:

—¿Em jureu que fareu el que us diré?

—I tant, senyora —i li ho van jurar.

La filla del rei els va explicar:

—El pare es vol casar amb mi per culpa d'uns mals consellers i diu que n'està enamorat sobretot per la bellesa de les mans. M'estimo més perdre les mans que perdre la virginitat i consentir un pecat com aquest. De manera que us mano que, pel jurament que m'heu fet, em tal·leu les mans.

Quan van sentir-ho van començar a plorar i asseguraven que no ho farien per res del món, que es deixarien matar abans de fer una cosa com aquella.

—Sapigueu —va afirmar la donzella— que si no ho feu cridaré i demanaré al meu pare que us torturi i us cremi.

Quan van sentir l'amenaça, van tenir por dels turments; tot seguit, li van lligar les mans, l'una sobre l'altra, i ella mateixa les va posar sobre el cep. Una

donzella sostenia el ganivet damunt de les mans i l'altra, amb una maça, va picar damunt del ganivet. I així, amb un gran dolor i molta pena, van tallar-li les mans. I, tal com ella havia ordenat, de seguida van tenir a punt un ferro calent i li van coure els monyons.

Fet això, va fer posar les mans en un bell plat d'argent i va fer-les cobrir amb una tovallola preciosa de seda. La donzella es va ficar al llit ben abrigada. Era tan gran el dolor que sentia, que ningú no s'ho pot imaginar tret d'ella sola.

Quan va arribar l'alba, tothom es va llevar, i a la porta de l'habitació de la filla del rei hi havia el brogit d'instruments més fort del món. En aquella hora, el rei va donar cavalls, palafrens, altres bèsties i dons sense mesura. Aleshores el rei va cridar dos comtes perquè anessin a despertar la seva filla, perquè ja era dia clar. Tan bon punt els ho digué, els comtes hi anaren. Van picar a la porta de l'habitació, però cap dona no els contestava ni els obria la porta. Se'n van tornar al costat del rei i li van dir que no els havia respost ningú i que les portes de l'habitació estaven tancades i barrades. Aleshores el rei va suposar:

—Ma filla vol que la vagi a despertar; la sap molt llarga.

El rei hi va acudir de seguida i va picar a la porta de l'habitació. La donzella va manar que l'obriessin. Ell hi va entrar molt content, i va preguntar a les donzelles:

—¿Encara dorm, la meva filla?

Elles van contestar:

—Anit va vetllar molt i no es troba bé.

El rei:

—Ara no és hora d'emmalaltir, que avui rebrà un honor més gran que cap altra dona no ha rebut mai. Entraré i la despertaré.

—Senyor —van contradir-lo les donzelles—, no gosaríem fer-ho, perquè la vostra filla ens ho ha demanat.

El rei va entrar a l'habitació i va fer cap al llit on jeia la filla, ben colgada.

—Filla meva —va dir el rei—, lleveu-vos, que és un gran dia; vestiu-vos i arregleu-vos. Anirem a l'església, on tothom us espera.

Aleshores la filla va contestar:

—Senyor meu, us prego que si m'estimeu i us apia-deu de mi, no m'ho feu fer.

Va dir el rei:

—Filla meva, no me'n parreu, que no serveix de res.

Va replicar ella:

—Ja que no serveix de res, us donaré el que ha fet que avui fóssiu aquí i que us enamoréssiu de mi.

I va cridar una donzella perquè portés el plat d'argent on hi havia les mans.

I li va dir:

—Senyor, aquí teniu les mans. Mireu-me els monyons —tot mostrant-li els braços.

El rei, que la va veure esmonyonada, va sortir violentament de l'habitació i va començar a cridar rabiós i fora de si.

Quan van sentir que el rei cridava, van acudir-hi els comtes, els barons i molta altra gent i li van preguntar:

—¿Què passa, senyor? ¿Què teniu? ¿Per què crideu d'aquesta manera?

Al cap d'una estona, ell els va explicar:

—Mireu, senyors, què ha fet la meva filla deslleial: s'ha tallat les mans per no casar-se amb mi.

I va fer portar les mans per mostrar-les a tothom.

Aleshores la cort es va desfer. La gent va marxar desordenadament, sense esperar-se els uns als altres, tret dels comtes i dels barons, que van quedar-se amb el rei per consolar-lo. Mai abans no s'havia vist tant de dol i tanta tristor ni una festa tan gran que durés tan poc.

Al cap d'una estona llarga, el rei va cridar el seu consell i els va preguntar com jutjaven la filla i quina pena mereixia per l'afront que li havia fet. Els que li havien aconsellat que s'hi casés eren partidaris de fer-la arrossegar per terra estirada per una bèstia i, després, cremar-la. Els altres deien que la fes devorar per bèsties salvatges i tots donaven males sentències en contra d'ella per plaure al rei. Però hi havia un comte savi que va suggerir-li:

—Senyor, és la vostra filla. Si bé ha errat contra vós, no us seria cap honor que la féssiu matar. Feu-la pujar en una barca i que vagi pel mar on Déu la vulgui

guiar. Tant si viu com si mor, vós no en sereu culpable davant de Déu.

El rei de seguida va ordenar que la fessin pujar en una barca sense rem, atès que aquella ciutat era prop del mar, i la van aviar mar enllà. El monarca va restar trist i disgustat per sempre i mai, ni més endavant, no va trobar cap altra muller ni res que li plagués.

Quan la malaurada donzella va ser a la barca i es va veure mar endins, us podeu fer el càrrec del desconsol i el dolor punyents que va sentir; només ho pot saber ella, que ni tenia mans ni consell, fora de Déu. Però nostre Senyor, que no desampara els que hi confien, va donar-li tan bon temps i bonança que en pocs dies va arribar al port de Marsella. Tot i que el port té una entrada difícil, molt estreta, la barca hi va entrar com si el millor nauxer del món l'hagués guiada. Passades les nou del matí, la filla del rei d'Hongria era al port de Marsella, davant de l'església de l'hospital de Sant Joan, en una plaça gran. Els mariners i l'altra gent que era al port i van veure arribar la barca d'aquella manera, sense ningú que la guiés, se'n van sorprendre molt i la van anar a veure. Van trobar la donzella molt trista i li van preguntar d'on venia i com és que estava sola. Ella va contestar que era una dona pecadora, però no hi havia ningú que l'entengués, així com ella tampoc no els entenia a ells.

Encara era a la barca, quan gràcies a Déu va arribar el comte de Provença cavalcant per la riba del port de Marsella. Va veure la gent aplegada al voltant de l'embarcació i va voler saber què passava. Li van explicar que una dona sense mans havia arribat sola en una barca. El comte hi va anar de seguida i la va veure meravellosament blanca i de trets delicats, però estava descolorida (i no era d'estranyar perquè havia suportat el dejuni i el viatge per mar). Així que va buscar si hi havia algú que l'entengués. Va contestar un alemany que va afirmar que l'entenia i el comte li va demanar que li preguntés d'on era. La donzella va dir que d'Hongria. I ell va voler saber com havia arribat allí i com havia perdut les mans. Ella només va contestar que era una dona pecadora.

A Déu li va plaure que el comte se n'apiadés i, perquè no acabés en mans d'homes que l'ofenguessin, va manar a un cavaller que l'agafés i la portés al seu palau. Un cop allà, el comte va pregar a la seva mare, la comtessa, que estigués contenta i que no en malpensés. Però la comtessa era mala dona i no tenia misericòrdia. Va contestar:

—¿I què en farem, nosaltres, d'una dona esmonyona?

—Senyora —va dir el comte—, en rebrà més benefici aquesta que una altra.

I la comtessa, quan va adonar-se de la voluntat del comte, el seu fill, es va preocupar per la donzella. Al

cap d'uns quants dies, la donzella va recuperar el color i era la dona més bella del món.

El comte, en veure-la tan bella, se'n va començar a enamorar. Aleshores va fer buscar per tot Marsella una dona que l'entengués. Van trobar una alemanya que l'entenia i el comte li va manar que la servís. La donzella era humil i afable, i tots l'estimaven i li feien plaers. Va encisar el comte tant per la bellesa com pel comportament i li semblava que aquella donzella havia de pertànyer a un bon estament. Aviat la va voler per muller, però no ho gosava confessar a ningú. Hi havia intimat tant que n'havia après la llengua i, ella, la del comte, de manera que intercanviaven paraules.

Un bon matí, pels volts de l'alba, el comte va fer anar el capellà a missa abans que es llevés la comtessa, la seva mare, i que hi acudissin els cavallers i, en secret, va casar-se amb la donzella a la capella. Quan ho va saber la comtessa, va començar a cridar, rabiosa:

—Mireu, senyors, com el boig del meu fill ha pres per muller una lladregota esmonyonada!

En sentir-ho els cavallers i els burgesos de Marsella, van sorprendre's que el comte s'hagués casat amb una dona que no sabia d'on havia sortit i que, a més a més, no tenia mans, però ningú no gosava enfrontar-s'hi. En canvi, la comtessa no ho pogué suportar i, quan va veure com el comte estimava la seva muller, va anar-se'n de Marsella; s'estava en un castell a la riba del mar, a un dia d'allà, en un lloc anomenat Cres.

La nova comtessa, és a dir, la muller del comte, ja sabia parlar bé la llengua i era més afable i afectuosa que ningú amb els cavallers i els burgesos, els rics i els pobres. Per això tothom l'estimava per damunt de tot, tant com a si mateixos, i en valoraven la humilitat.

Es va esdevenir que, al cap de poc temps, la dona va donar un fill molt bell al comte, i la gent encara la va estimar més. Quan l'infant va créixer i ja tenia una certa edat, corria tot el dia pel palau, cavalcava damunt d'un tronc i lluitava tot sol. L'infant era molt generós, perquè tot el que la seva mare li donava per menjar ho regalava als altres nens, i feia el mateix amb la roba. Al comte li agradava molt tot el que veia fer a l'infant, l'estimava més que res al món i veia clar que tenia un origen noble.

Moltes vegades, quan el comte estava tot sol amb la muller, li demanava que li revelés de qui era filla i de quins homes venia, tot assegurant-li que, encara que fos la filla de l'home més vil del món, no l'estimaria menys. En el passat, ella no li ho havia volgut dir mai, però un dia, el comte la va anar a trobar i li va pregar de moltes maneres que li ho digués, que ja que tenien un fill comú bé li podia descobrir de quin llinatge era i no penedir-se'n d'aleshores en avant.

—Senyor —va contestar ella—, si realment ho voleu saber, atès que sou el meu senyor i el meu marit, sapigheu que soc filla del rei d'Hongria.

I li va contar com el seu pare s'hi volia casar i com ella mateixa es va tallar les mans. Li va explicar la història sencera tal com la trobeu escrita més amunt. Quan el comte ho va saber, va sentir una gran alegria i va convocar els cavallers i els burgesos de Marsella per fer públic que la seva muller era filla del rei d'Hongria. Va aplegar una gran cort i va fer la major festa del món. Si abans ja l'estimaven molt, després d'assabentar-se'n, la gent encara la va estimar més, ja que era d'un llinatge tan alt. Aleshores el comte va ordenar que tothom que volgués el seu afecte i favors estimés i honorés la comtessa i que fessin el que ella els manés.

Al cap d'un període llarg de temps, el comte va voler comprovar la veritat, si la seva muller era filla del rei d'Hongria. I va proposar-li:

—Senyora, si us plagués, voldria anar a veure el vostre pare, no perquè dubti que sigueu filla seva tal com em va dir, sinó perquè sé que ell us estima molt i penso que estaria molt content si sabés que viviu.

—Senyor —va consentir ella—, sapigheu que res del que vulgueu fer no em sabrà greu, tot i que la separació serà dura.

El comte la va escoltar. Tot seguit, va fer preparar naus i galeres, i ell es va proveir de cent cavallers, tots vestits amb tres parells de peces de roba, de cavalls bells i de palafrens i d'armes noves. A l'hora d'acomiar-se

va reunir els burgesos de Marsella i el consell al palau i, davant de la seva muller, la comtessa, els va dir:

—Senyors, vosaltres sou els homes i els barons que més aprecio i en qui més confio. Per això, pel sagrament i per l'homenatge que m'heu fet, us mando que estimeu i honoreu la comtessa i que l'obeïu en tot el que ella us demani. I encara us ordeno que no feu cas dels manaments de veguers ni de batlles sinó del que ella mani.

El consell de Marsella va contestar:

—Senyor, nosaltres farem i volem fer tot el que ens maneui.

En això que el comte es va acomiadar de la muller i de la seva gent i va anar-se'n amb tota la cavalleria a Hongria. Quan hi va arribar, va preguntar on era el rei i li va enviar quatre cavallers perquè li diguessin que el comte de Provença havia arribat en aquell port per parlar amb ell i que li preguntessin si volia que desembarqués. El comte volia que el rei els assegurés protecció a ell i als seus companys. El rei d'Hongria va contestar que estava content que desembarquessin i que podia anar-hi segur. Aleshores el comte, els cavallers i l'altra gent que l'acompanyava van sortir de les naus, juntament amb els animals. El comte va fer vestir els cavallers amb les peces de roba més belles que tenien i va fer armar els cavalls. Amb trompes, timbals, anafils i molts altres instruments, va dirigir-se al rei. Quan el rei va veure que el comte hi anava

tan honradament, va sortir-li al pas i el va rebre amb atencions.

Un cop hostatjats, el comte va anar al palau a veure el rei, que li va fer molt bona cara i el va acollir molt bé.

—Senyor —va demanar-li el comte—, voldria parlar amb vós en privat.

—Amb molt de gust —va contestar el rei.

De manera que tots dos van entrar en una habitació. Aleshores el comte va dir al rei:

—Senyor, he vingut de terres llunyanes per veure-us i parlar-vos. Ara us vull demanar que em feu tres dons: el primer, que no us enfadeu pel que us preguntaré ni pel que us contaré; l'altre, que em contesteu la veritat; el tercer, que si us desplau el que us diré no em feu mal ni a mi ni als meus companys, sinó que ens deixeu tornar sans i estalvis.

El rei va contestar que li plaïa que fos tal com havia dit el comte i li ho va prometre.

Aleshores el comte va demanar:

—Voldria saber si heu tingut cap fill o filla.

En sentir-ho, el rei va romandre mut una estona i se li humitejaren els ulls. Aleshores va dir:

—Comte, us he promès que us diria la veritat, però no m'esperava que em preguntéssiu això. —I va afegir: —Vaig tenir una filla, la criatura més bella del món, i per mals consellers m'hi vaig voler casar. Ella, com a bona cristiana, va fer-se tallar les mans.

I li va acabar de contar tota la història tal com l'heu llegit més amunt.

—Per això jo ja no tinc cap alegria ni seré mai més feliç, ja que la vaig fer matar d'una manera tan cruel.

El comte va consolar-lo:

—Senyor, aquesta dona que dieu que és filla vostra és la meua muller.

—¿Vós? —va preguntar el rei.

—Sí, senyor —va dir el comte.

—Això no pot ser veritat de cap manera —va negar el rei.

—Sapigueu, senyor —va insistir-hi el comte—, que és ben cert.

I li va contar com havia arribat a Marsella i què havia passat des d'aleshores.

—Sapigueu, senyor, que en tinc un fill molt bell. Ella m'ha explicat que era filla vostra, l'he cregut i, amb la seva voluntat, he vingut fins aquí.

El rei, quan va sentir que la seva filla era viva i que tenia un marit tan honrat, va tenir una alegria immensa i va abraçar i besar el comte. Al cap de molta estona, van sortir de l'habitació. El rei tenia agafada la mà del comte perquè no se'n volia separar. De seguida va fer convocar una cort general i va manar a tots que obeïssin el comte, que era fill seu, i que el tractessin com un rei mentre fos al seu regne. Quan la cort es va reunir, el rei va dir-los:

—Senyors, aquest és el noble comte de Provença, el marit de la meva filla.

I els va contar com s'havien casat i tot el que havia succeït. Els comtes i els barons d'Hongria van estar molt contents i li feien tot l'honor que podien. Durant l'estada del comte, el rei sempre l'anomenava fill, menjaven sols a la mateixa taula, dormien a la mateixa habitació i no se separaven ni de nit ni de dia.

Passat un temps, el comte va dir al seu sogre que se'n volia tornar a casa. El rei va contestar:

—No podeu anar-vos-en, fill.

—¿Com és això? —va voler saber el comte—. Senyor, ¿no és hora que me'n torni, ja?

—No —va aclarir el rei—, però envieu un missatge per a la meva filla, muller vostra, i per a la vostra gent i feu-los saber que esteu amb mi, que estem sans i alegres.

El comte va entendre la voluntat del rei i va escriure cartes a la seva dona i als burgesos de Marsella per fer-los saber que la seva muller era filla del rei d'Hongria i que el rei l'havia rebut amb tant d'honor que no volia que se separés d'ell, però que aviat tornaria sa i content, si Déu ho volia. També els pregava i manava que estimessin i honoressin la seva muller i que fessin tot el que ella demanés. Així, a través d'un missatger, va enviar les cartes al consell de Marsella.

Després de rebre les cartes, el missatger va pujar en un vaixell cap a Marsella. Però quan ja eren prop del port, el vent va començar a bufar en sentit contrari a la nau i no van poder entrar-hi. Finalment, van haver de desembarcar a la vora del castell on era la mare del comte. El missatger va anar directament a veure-la i a donar-li notícies del comte, com el rei d'Hongria l'estimava i l'honorava i que la comtessa, la seva muller, n'era la filla.

Quan la comtessa vella, mare del comte, va sentir aquelles notícies, es va enfadar i es va disgustar fins al punt que volia robar les cartes al missatger. Li va dir:

—Amic meu, esteu fatigat del viatge per mar, descansau avui tot el dia i demà us en aneu a Marsella.

Va contestar el missatger:

—Senyora, el comte ha manat que no m'aturi enlloc fins que sigui a Marsella.

—Ja que m'heu portat unes notícies tan bones —va contestar ella—, no us deixaré marxar.

D'aquesta manera, el va fer quedar i li va donar molt de menjar i beure. Va fer-lo beure tant, que aquella nit es va embriagar fins al punt que no sabia on era. De nit, la comtessa vella li va robar la bústia on eren les cartes i va cremar les que anaven adreçades a la muller del comte, així com les que el comte havia escrit per als burgesos i el consell de Marsella. Aleshores la comtessa vella va escriure tres cartes falses tot imitant les anteriors.

El contingut de la carta falsa deixa així: «De nós, En Pere, comte de Provença per la gràcia de Déu, als fidels seus, salut i gràcia. Us informem que estem disgustats i enfadats perquè vam casar-nos amb una dona forastera que ens ha enganyat, perquè va donar a entendre que era filla del rei d'Hongria i ara hem sabut la veritat. Hem descobert que és una dona vil, que per una malifeta i per robatoris li van tallar les mans i que va ser exiliada d'Hongria. De manera que us manem, encara que ens pesi, que de seguida que rebeu les cartes l'agafeu a ella i al seu fill i els feu arrossegat lligats a un animal per tota la vila de Marsella, i després els cremeu. Perquè ens ha enganyat i no volem que d'una dona tan vil com aquesta en quedi un hereu a Provença. Feu-ho de tal manera que, quan tornem a Marsella ben aviat, ja no la trobem a ella ni al seu fill, perquè ja haureu complert el que us manem. Us avisem que, si quan tornem no heu fet el que manem, castigarem de manera similar els vostres fills i les vostres mullers, de manera que no us en salvareu».

Quan la comtessa vella va acabar les cartes falses, les va ficar a la bústia i va tornar la bústia al cap del llit del missatger.

El missatger es va despertar ben de matí i va anar-se'n cap a Marsella. Quan era a prop de la vila, es va posar

una garlanda al cap i va entrar-hi cantant. Primerament, va anar a veure la comtessa. La va saludar de part del comte i li va contar tot el que havia passat: que el rei no deixava que el comte se'n tornés tan aviat, però que no trigaria a fer-ho amb un gran honor, si Déu ho volia. Tot seguit, el missatger es va acomiadar de la dona i se'n va anar al consell de Marsella molt content. Mentre anava pel camí, la gent li preguntava pel comte i ell els contestava que els enviava salutacions i que la comtessa era filla del rei d'Hongria.

Al palau del consell de Marsella, hi va trobar els consellers i també els va saludar de part del comte. Després, els va donar les cartes que el comte els havia enviat i va dir-los de paraula l'honor que el rei d'Hongria feia al comte per amor de la seva filla i que encara no el deixava tornar, però que aviat seria amb ells. Així mateix, el comte els manava que estimessin i honoressin la comtessa i que fessin cas del que deien les cartes i de tot el que ella els manés.

Amb les cartes a la mà, els consellers van fer cridar per la vila que tots anessin al palau del consell per escoltar les novetats i els manaments del comte. Els consellers van esperar que hi fos tothom per obrir les cartes i les van donar a l'escrivà perquè les llegís. L'escrivà va voler-les llegir abans i, en veure que el comte donava una ordre contra la comtessa, va dubtar i no va voler llegir en públic. Llavors va cridar els consellers a part i va llegir-los les cartes.

Els consellers van sentir com el comte manava amb severitat: arrossegar per terra la comtessa i el seu fill i cremar-los; si no ho feien, les seves mullers i fills partirien la mateixa sort. Van restar-ne espordits i no sabien què fer. Per això van cridar el missatger i li van demanar la veritat en privat.

—Tu dius de part del comte que estimem i honorem la comtessa i que ella és filla del rei d'Hongria, però vet aquí les cartes, que diuen tot el contrari.

—No sé què diuen les cartes —va justificar-se el missatger—, però us asseguro que és filla del rei d'Hongria i que si no l'estimeu ni l'honoreu, el comte, el vostre senyor, estarà descontent.

Els consellers van consultar amb els burgesos de Marsella què farien amb la comtessa i el seu fill. Els uns deien:

—Feu el que el comte mana.

I els altres:

—Més val que ella i el seu fill morin, ja que ho mana el comte, que la nostra pròpia destrucció i la dels nostres fills i les nostres mullers.

I uns quants encara es preguntaven:

—¿Com voleu matar-la, a ella i al fill, pel que diuen les cartes, si el missatger afirma el contrari?

Així discutien, sense saber què fer, fins que un home savi va reflexionar:

—Senyors, aquesta qüestió és molt delicada. Si fem el que diuen les cartes i el comte no ho ha manat,

sinó que han estat falsejades d'alguna manera, perquè el missatger assegura tot el contrari, erraríeu greument. Per tant, jo us aconsellaria així, barons: sigui com sigui, la comtessa és bona dona i sabem del cert que el comte l'estimava molt, a ella i al seu fill, per això penso que no l'hem de matar d'aquesta manera. Agafeu la dona i l'infant i fiqueu-los en una barca mar enllà, tal com va ser trobada, i que nostre Senyor en faci el que li plagui. Tal vegada el comte s'ha enfadat amb ella i, un cop aquí, li haurà passat l'enrabiada, perquè no la trobarà, i tindrà pietat de vosaltres.

Aquell consell va convèncer tothom. Van anar a trobar la comtessa i li van ensenyar les cartes que el comte els havia enviat. I li van dir:

—Senyora, nosaltres que som aquí i tots els que vivim en aquesta terra estem disgustats i adolorits per vós. Us hem vingut a dir paraules que són dures per a vós i per a nosaltres. Mireu quines cartes ens ha enviat el comte.

Aleshores van fer llegir les cartes. Quan ella ho va sentir, va caure esmorteïda al terra. Al cap d'una bona estona va recuperar el color i va preguntar:

—Senyors, ¿com haurien de ser veritat, aquestes cartes? Al castell de la mare del comte, on va arribar el missatger, les hi van canviar. Us demano que no procediu contra mi fins que el comte sigui aquí i jo hagi enviat cartes o algun missatge.

—Sapigueu, senyora, que actuaríem amb molt de gust tal com dieu, però l'amenaça és perillosa i no gossem ajornar el manament del comte. Però, a diferència del que ell ordena, us farem tanta mercè que no us matarem, sinó que us ficarem en una barca, a vós i al vostre fill, tal com vau ser trobada i us deixarem a la vostra sort.

La comtessa va empal·lidir, es va enfadar i va fer el major dol del món. Res d'això no ens hauria de sorprendre. El consell va preparar la barca, hi van fer pujar la dona i el seu fill i els van aviar mar endins.

La barca va sortir del port de Marsella i va navegar pel mar uns quants dies, tant com va plaure a Déu, fins que va arribar davant d'un monestir de dones que dona al mar. Llavors uns pescadors que sortien a pescar per al monestir van veure la barca sense rem i se'n van sorprendre molt. Van acudir-hi i hi van trobar la dona sense mans i el seu fill. Quan li van preguntar qui era i com havia fet cap allí, ella va contestar que era una dona pecadora. L'abadessa va apiadar-se d'ella i de l'infant. Li va proposar si volia quedar-se al monestir per servir Déu, i ella va contestar:

—Sí, gràcies.

Tot seguit, la van vestir amb hàbit religiós. La comtessa era tan humil i afable com podia amb tothom, que totes l'estimaven i la servien com a si mateixes.

Al cap de poc temps, les monges van aconsellar a l'abadessa que la fes portera, ja que no podia exercir cap altre ofici, i així va ser. Era tan afable i tenia sempre respostes agradables per a tothom que hi anava, que tothom n'estava content i n'extreia lliçons. Va educar el seu fill al monestir de dones. La dona practicava l'abstinença i passava moltes estones al dia en oració. Anava a l'església davant de l'altar de la Mare de Déu fins que havien dit totes les misses, atès que no podia estar al cor amb les monges, perquè no sabia llegir ni cantar.

Quan ja feia cinc anys que era al monestir, un dia que era a missa, davant de l'altar, pregant, el sacerdot va voler ministrar el vi i l'aigua per a l'oblació de la missa, però no tenia cap escolà ni ningú que li donés les canadelles i no ho podia fer. Immediatament, la comtessa va veure penjar dues mans davant de l'altar, les més belles que no s'haguessin vist mai i va pensar que Déu i la Mare de Déu potser li volien fer una gràcia. Amb una gran devoció i major reverència va acostar-se a l'altar i va estendre els braços i els monyons cap a aquelles mans. De sobte, les mans se li van adherir als braços i eren encara més boniques i millors que les que tenia abans, tret d'un filet ben subtil que es mostrava allà on les havia fet tallar. De seguida va agafar les canadelles i va servir devotament el sacerdot.

El sacerdot, que ja la coneixia i l'havia vist moltes vegades sense mans, va veure que les havia recuperat i no sabia com, perquè ell no ho havia vist, i se'n va

sorprendre molt. Va parlar amb l'abadessa i li va dir que aquella dona havia recuperat les mans. L'abadessa la va cridar i li va fer ensenyar les mans, tot preguntant-li com les havia recuperat. Quan ho va sentir, la va fer entrar a missa i van cantar *Te Deum laudamus* pel gran miracle que li havia succeït. Així, l'abadessa i tot el convent van estar molt contents de la gràcia que Déu els havia fet i van tenir-li un respecte profund i li feien tot l'honor que podien. I ella encara era més humil i més afable i les servia a totes com podia. L'abadessa, per la gràcia que tenia amb la gent, la va deixar estar al cor amb les altres.

Quan ja feia un temps que el comte era amb el rei d'Hongria, se'n va tornar cap a Provença amb permís del rei. Abans de marxar, el rei li va regalar anells d'or, pedres precioses, roba de seda, teles de seda preciosa, teixits d'or, perles i altres joies perquè ho donés tot a la seva muller. Al seu torn, el comte li va regalar cavalls, palafrens, astors, falcons, or i argent i altres rics dons. El rei va seguir-lo amb comtes, barons i molts de cavallers fins prop de la riba del mar i el comte va acomiadar-se del rei i de la seva gent i va retirar-se amb tota la seva companyia a les naus. Amb molt de goig, van partir cap a Marsella.

Quan van arribar al port de Marsella, el comte va fer sonar les trompes, els anafils, els timbals i altres

instruments i van entrar al port molt contents. Un cop al port, abans de baixar de la nau, els burgesos de Marsella, tan ràpid com podien, el van anar a buscar. Després de saludar-los a tots, de seguida els va preguntar com estava la comtessa i cap d'ells no va gosar contestar.

—¿Per què cal·leu? —se'n va estranyar el comte—; ¿és viva o morta?

—Senyor —van contestar ells i els consellers de Marsella—, ¿no recordeu quines cartes ens vau enviar?

—¿Quines? —va preguntar el comte.

—Ara ho veureu —van dir els consellers, i li van ensenyar les cartes.

En llegir les cartes, el comte es va indignar com mai i va exclamar:

—¿Heu acatat el que manaven les cartes?

—Senyor, no ho hem volgut fer. Ens hem estimat més quedar a la vostra mercè que matar-la a ella i al seu fill, però els vam ficar en una barca, tal com havíem trobat la dona fa temps, i els vam aviar mar endins sota l'empara de Déu.

Aleshores el comte va fer cridar el missatger i el va interrogar:

—¿Vas dur-les tu, aquestes cartes?

—Sí, senyor —va contestar el missatger.

—¿I us vau aturar en algun lloc?

—Sí, al castell de la senyora comtessa, vostra mare, perquè el mal temps ens va fer desviar.

—Oh, trist de mi! —va dir el comte—, la meva mare deslleial ha ordit aquest engany i m'ha pres el que jo més estimava del món! Però jo faré fer amb ella el que ella havia manat de fer a la meva muller!

Aleshores el comte volgué anar on era la seva mare per fer-la arrossegar per la vila i cremar-la. Però els cavallers i la seva gent li van pregar que no ho fes perquè seria un pecat molt gran i n'obtidria mala fama; no per això trobaria abans la seva muller i el seu fill. El comte se'n va estar. Llavors va fer avalar tots els súbdits amb terres i va jurar que no tornaria a Marsella fins que no tingués noves de la seva muller i sabés si era viva o morta.

Va sortir de Marsella amb una nau preparada per navegar i dues galeres. Va buscar a tots els ports, a les ciutats, a les viles i als castells que eren a la vora del mar. A cada indret feia baixar els cavallers de la nau, buscar la comtessa i preguntar si algú havia vist una dona esmonyonada amb un infant petit. Voltant i girant, va buscar-la per mar durant set anys sense tenir-ne notícies.

Al cap de set anys, va arribar al monestir on s'estava la seva muller. La nau estava en calma perquè no bufava el vent i no es podia moure. Aleshores el comte va dir:

—Atès que no podem continuar per falta de vent, aneu en aquell monestir i demaneu-los que us venguin pa, vi, fruita i ous o que ens en donin.

D'aquesta manera, dos cavallers van baixar de la nau i van dirigir-se al monestir. Quan van arribar a la porta del claustre, van trobar la dona, que n'era la portera, la van saludar i li van dir:

—Senyora, aquí al mar hi ha un comte dalt d'una nau. Ens envia aquí per demanar-vos que li vengueu pa, vi i fruita per refrescar-nos.

—¿I d'on és, aquest comte? —va preguntar la portera.

—Senyora, de Provença.

De seguida que la dona va sentir que era el comte de Provença el cor li va començar a saltar dins del pit. Va contestar als cavallers:

—Ara, si us plau, espereu una mica que entri a buscar la senyora abadessa i sortirà a veure-us per la porta.

Tot seguit va fer anar l'abadessa davant dels cavallers. Ells li van dir que el comte li pregava que els vengués aliments, però l'abadessa va contestar que no ho faria, sinó que els donaria pa, fruita i el que tingués dins del monestir. Així, els cavallers ho van agafar i van acomiadar-se de l'abadessa i de la portera i van donar-los les gràcies abans de tornar a la nau. Mentre se n'anaven, un d'ells va dir a l'altre:

—Santa Maria, beneïda entre totes les dones! I com s'assembla la portera a la senyora comtessa! Tant, que em sembla que ho ha de ser.

Van contestar els altres:

—Quines coses de dir, si ella no tenia mans i aquesta té les mans més belles que mai hagi vist en cap dona.

—És veritat, si no fos per les mans, pensaria que l'és.

Quan van arribar a la nau van dir al comte:

—Senyor, l'abadessa us saluda i us envia aquestes coses; no ha volgut que li paguéssiu. Així mateix, sapigueu que hi ha una portera molt agradable, la dona més bella que mai hagi estat, que s'assembla molt a la senyora comtessa. De fet, diríem que l'és si no fos per les mans, que aquesta dona té molt boniques.

Llavors el comte va contestar:

—¿Tant se li assembla?

—Sí. Senyor, si la miréssiu sense veure-li les mans, diríeu que és ella sense cap diferència.

—Ja que s'hi assembla tant —va dir el comte—, l'aniré a veure per amor de la comtessa.

De seguida va baixar de la nau i se'n va anar al monestir. Quan la comtessa va sentir que arribava el comte, va sortir en companyia de moltes dones.

En veure la portera, el cor del comte li deia que era la seva muller, però quan li veia les mans, no s'ho creia. Mentre el comte mirava la portera sense poder separar-ne la mirada, va sortir el fill sense fer atenció ni a la seva mare ni a les altres dones com acostumava a fer i va abraçar el comte i l'estrenyia i s'acostava a ell. Les dones se'n van sorprendre i el van cridar, però no se'n volia separar. El comte s'havia assegut entre l'abadessa i la portera i només es fixava en la portera,

que no feia sinó mirar-la. Quan ja feia estona que l'esguardava, ella li va preguntar:

—Senyor, ¿com és que em mireu tant i ni parleu amb l'abadessa ni amb aquestes altres dones?

Va contestar el comte:

—Senyora, no m'ho tingueu en compte: us assembleu molt a la meva muller, a causa de la qual m'he exiliat. L'estimava més que cap altra cosa del món i no tenia mans. Sapigueu que tinc la sensació que sou ella en tots els detalls.

—¿Trobeu —va preguntar la dona— que m'hi assemblo tant com dieu?

—Sí, senyora, de debò.

—Senyor —va contestar ella—, no us enganyeu en res, que jo soc aquella.

Quan el comte va sentir que era ella, la va abraçar i la va besar a la cara, la boca i les mans i la dona va fer el mateix amb el comte. L'abadessa, que ho va veure, es va violentar, així com totes les altres dones i va dir al comte que feia molt mal fet i que era una gran vilesa que fes tot allò a la seva monja. Però el comte no s'estava d'abraçar-la estretament i de besar-la i la dona feia el mateix amb ell. Aleshores va dir l'abadessa a la portera:

—Oh, dona! I nosaltres que us teníem per una santa! ¿Com podeu aguantar això?

—Senyora —va explicar el comte—, no us sàpiga greu ni us en sorpreneu, que abans va ser meva que

vostra. Ella és la meva muller i he estat set anys navegant pel mar sense baixar a terra per buscar-la, fins ara.

Així, el comte va contar a l'abadessa i al convent com s'hi havia casat i, després, com l'havia perdut i l'havia buscat, i els va explicar tota la història tal com l'heu sentit més amunt. Va demanar a l'abadessa i a les altres dones que no els sabés greu, però que s'havia esforçat molt per trobar-la i que se la volia endur a Provença. Tant l'abadessa com el convent van contestar que si la dona ho volia, atès que era la seva muller, tot i que els sabia greu, que ho acceptarien mal que els pesés. Llavors la dona va dir que era veritat que era el seu marit i senyor i que se'n volia anar amb ell.

Llavors el comte va donar al monestir totes les possessions que duia, que només es va quedar el que necessitaria per alimentar la seva companyia fins a Marsella. Va agafar la muller i el fill, es van acomiadar de l'abadessa i del convent i se'n van anar amb gran alegria cap a Marsella.

Quan els cavallers de Marsella i els burgesos van sentir que arribava el comte amb la muller i el fill i que ella havia recuperat les mans, amb molt de goig i grans festes van sortir-los a rebre i els van acollir molt contents.

Així va ser com el comte, amb molt d'esforç, va trobar la muller i el fill, i la dona, amb grans patiments, va

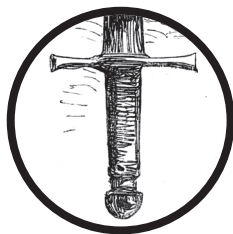
recuperar les mans i el marit. Van viure junts amb molta felicitat tants anys com va plaure a Déu i van tenir fills i filles casades: una va ser muller del rei d'Aragó, l'altra del rei de Castella, l'altra del rei d'Anglaterra i l'altra del rei de França. D'aquell va sortir el llinatge d'Aragó, i similarment tots els altres.

I després van anar en glòria celestial, on ens porta Déu nostre senyor, per la seva mercè. Amén.

HISTÒRIA D'AMIC I MELIS

EL FILL DEL SENESCAL D'EGIPTE

VERSIÓ ORIGINAL EN CATALÀ ANTIC

HISTÒRIA DE LA FILLA
DEL REI D'HONGRIA
Paràgrafs inicials

NOVEL·LETES EXEMPLARS

EDITORIAL BARCINO
BARCELONA

1934

Novel·letes exemplars, Els Nostres Clàssics, 48;
reimpressió del 1988 de l'edició de 1934 amb
el text original. A cura de R. Aramon i Serra.

En Hongria hac un rei qui havia per muller la pus bella dona del món, e el rei, per sa bellea e per ço com era molt honesta e molt bona dona, amava-la més que res que al món fos; e havia d'aquesta dona una filla, sens pus, que era la pus bella creatura que al món fos.

Morí's la regina que no en romaseren més infants, e el rei amava-la sobre totes coses. Feren gran dol per tota la terra, per raó de la mort de la regina. Quan hac estat lo rei un gran temps, los barons e els comtes pensaren-se que el dol de la regina seria passat. Acordaren-se que dixesen al rei que prengués muller, per ço que lo regne no romangués a gents estranyes, per fretura de rei. Llavors los comtes e los barons anaren-se'n a ell, e digueren-li:

—Senyor: nós som venguts a vós per gran feeltat que us portam e per ço com som tenguts que us

digam ço que us sia vostra honor e honrament de vostre regne. Vós, senyor, sabets bé que vós no avets hereus sinó aquella filla; per què us volem pregar e clamar mercè que vós que prengats muller de què en romanguen hereus, sí que el regne, après vostra mort, no romanga ne venga en poder de gents estranyes, e nós no romangam menys de senyor natural.

Lo rei los respòs que molt ho deien bé e com a bons e a lleials vassalls, e que els ho agraià molt, mas que no era, quan adés, en volentat de prendre muller:

—Però, pus vosaltres ho volets, si em podets trobar tan bella dona com la regina, qui morta és, era, acordar-m'hi he; emperò dic-vos que si tan bella no era, que no en prendria gens. Mas, pus tant ho volets, vosaltres veés la beutat de la regina: anats per lo món, e si trobats tan bella dona o donzella, sitot no és filla de rei o de comte, sia una filla de quisvulla, prendré-la per muller.

Quan los barons hagueren oïda la volentat del rei, acordaren-se que trametessen cavallers per diverses terres e que cercassen si trobarien tan bella dona com la regina era. E quan hagueren molt cercat, tornaren al rei e digueren-li que moltes de belles ne trobaven, mas no en trobaven tan bella com la regina, qui morta és, era.

—Ara, doncs —dix lo rei—, lexats-me estar, que negun temps no hauré muller si no era tan bella com la regina, qui morta és, era.

E així, partiren-se d'ell.

E quan hagueren estat un poc de temps, ajustaren-se los comtes e els barons, e encara assajaren si poria mudar son enteniment lo rei, que volgués prendre muller. E hac-n'hi un qui dix:

—Senyors: lo rei no es vol partir d'aquell enteniment, que no s'acorda de prendre muller si no era tan bella o pus bella que la regina. Anem a ell, que jo en sé pus bella.

Dixeren los altres:

—¿Qual serà aqueixa?

Respòs aquell:

—Sa filla és molt pus bella que no fo sa mare, e el rei ama-la més que res del món. E si lo hi consellats, acordar-s'hi ha molt volenters.

E digueren los altres:

—¿E qui lo hi consellarà, tan gran pecat ne tan novell fet?

Respòs aquell:

—Bé s'acordarà e s'atendrà del pecat amb Déu, e la mala fama serà tost passada.

E així, per anac d'aquell, acordaren-se los altres que lo hi dixesen. E anaren-se'n al rei, e pregaren-lo que ell s'acordàs de prendre muller, e que ell no volgués que ells romanguessen, après sa mort, menys de senyor natural.

—Barons —dix lo rei—: ja us n'he dita ma voluntat.

E respòs aquell mal crestià, e dix així:

—Senyor: qui us trobava tan bella dona o pus bella que la regina no era, ¿prendríets-la per muller?

—Hoc —dix lo rei—, volenters.

Respòs aquell mal crestià:

—Jo, senyor, la us he, e la us mostraré.

E dix lo rei:

—¿E qual és aqueixa?

Llavors dix aquell:

—Madona vostra filla és pus bella que sa mare no era.

Respòs lo rei, e dix:

—¿E com prendria jo ma filla per muller, ço que anc més no fo oït ne fet?

Resposeren tots los altres, dixeren:

—Senyor: pregam-vos que ho fassats, que, si de pecat vos en temets, quan n'haurets haüt dos o tres fills porets-vos partir d'ella e farets penitència e romandran hereus de vós per totstemps.

Respòs lo rei:

—Ara, barons, jo m'acordaré sobre açò e retré-us resposta.

Los comtes e los barons partiren-se d'ell.

Lo diable fo aparellat que li mès en cor que ho feés, que prengués sa filla per muller. E ell anà veure sa filla, e veé-la meravellosament bella, encara pus bella que sa mare no era, e posà de tot en tot son cor, per punció de diable, que la prengués per muller; e no

es pres altre acord, mas ell mateix ho dix a sa filla. E dix-li:

—Ma filla: mos comtes e mos barons m'han molt pregat que jo prengués muller, per ço que el regne no romangués en poder de gents estranyes. E jo havia-los respost que tant amava vostra mare, que si no trobaven tan bella dona com ella era, que negun temps no prendria muller; e han cercades diverses terres, e no l'han trobada tan bella com vostra mare. E puis són-se acordats que vós sots pus bella que vostra mare, e han-me pregat que us prenga per muller, e jo he'ls-ho atorgat que ho faré. E per ço, ma filla, alegrats-vos, que jo am més que vós hajats aquesta honor e que siats regina d'Hongria coronada, que si altra estranya n'hi venia.

La donzella, qui oí aquestes noves, fo fort despagada en son cor, e no s'era meravella. E dix al pare:

—Senyor: açò no fo anc més oït ne fet, que el pare prengués sa filla per muller; e prec-vos que no em parlets d'aqueixa raó. Que no us diré de vós (que sots mon pare), que no he en voluntat que negun temps haja marit, que a Déu he oferta ma virginitat.

Respòs lo pare e dix:

—Sapiats, filla, que vós serets ma muller, e serets regina d'Hongria.

Amb aitant partís lo rei d'ella, e féu cridar corts per totes les terres; e cridades les corts, ajustaren-se los comtes, e els barons, e cavallers, e burgeses, e d'altres

maneres de gentes sens compte. E aquí vengueren joglars de totes parts, amb estruments de diverses maneres, davant la filla del rei, de dia e de nit; mas Déus sap ella quin cor n'havia. E així la festa e la cort era tan gran que null hom a penes s'ho podia albirar.

Lo rei féu fer vestedures meravelloses molt, de diverses maneres e de diverses colors, de cisclatons, e de draps d'or, amb pedres precioses, e samits, e d'altres colors, e feia-les-li assajar quan eren fetes les vestadures, jassia ço que ella en fos despagada e que li clamàs mercè que tan gran pecat no fos; mas no li tenia prou, que on més la veia, pus enamorat n'era, així com lo diable e les gentes l'encenien en la sua amor. E el rei féu-li fer una corona d'aur amb pedres precioses molt belles.

E quan venc lo vespre que l'endemà la devia prendre per muller, e les gentes foren en aquella festa de totes aquelles parts aplegades, e les vestadures foren acabades e totes les altres coses complides, lo rei anà veser sa filla e aportà-li la corona d'aur. E dix-li així:

—Ma filla: jo us espòs per muller, e coron-vos per regina d'Hongria, e demà serets ma muller —e posà-li la corona en lo cap.

La donzella veé que el fet s'espeagava, gitàs en terra plorant, denant son pare, e pregà-lo que aquell fet no fos. E el rei respòs, e dix-li:

—Ma filla: alegrats-vos, que aquest fet no pot romandre per res, que no siats ma muller.

—Senyor —dix la donzella—: i tanta bella dona ha per lo món! ¿Per què no en prenets d'aquelles qui són pus nobles e millors que jo no són, e poriets-ho fer sens pecat?

—Ma filla —respòs lo rei—: no ha tan bella dona al món com vós sou, e encara sou pus bella que no fo vostra mare.

—Senyor —dix la donzella—: ¿quines belleses he jo més que ma mare?

—Vós —dix lo rei— semblats vostra mare en totes les faisons; encara, que havets pus belles mans que ella no havia.

Respòs sa filla:

—¿E per les mans sots així enamorat de mi, que em volets prendre per muller?

Respòs lo rei:

—Ma filla: per totes les bellees que són en vós som jo de vós enamorat, e especialment per la bellea de les mans; per què us prec, ma filla, que us alegrets, que demà serets regina d'Hongria, e major honor no poriets haver.

Amb aitant lo rei se partí de la donzella, e ella romàs amb gran pensament, e pregà nostre Senyor que ell la guardàs, que aquell pecat no vengués acabament. E quan vénen al vespre, que tots foren colgats, ella féu tancar la porta de la sua cambra, e apellà una dona, qui estava amb ella per cambrera, e dues donzelles; e dix-los:

—¿Vosaltres me jurarets que vosaltres farets ço que jo us diré?

—Hoc bé, madona —e juraren-li-ho.

Dix la filla del rei:

—Mon pare me vol prendre per muller, per mals consellers que ha, e diu que és enamorat de mi especialment per la bellea de les mans; e jo am més perdre les mans que si perdia ma virginitat ne consentia a tan gran pecat. Per què us dic e us man, per lo sacrament que m'havets fet, que vosaltres me tallets les mans.

Quan elles oïren açò, començaren a plorar, e dixeren que per res del món no ho farien, enans se lexarien auciure.

—Sapiats —dix la donzella— que si no ho fets, jo cridaré, e faré-us cremar a mon pare, e tirassar.

E quan elles oïren açò, hagueren paor de ço que no fossen tirassades ne cremades; lligaren-li les mans, la una sobre l'altra, e posà-les ella mateixa sobre el cep, e la una donzella tenc lo coltell sobre les mans, e l'altra, amb una massa, ferí sobre el coltell. E així, amb gran dolor e amb gran pena, tallaren-li les mans; e tantost hagren-hi ferre cald, així com ella ho hac ordenat, [e] cogren-li los monyons.

Fet açò, féu metre les mans en un bell tallador d'argent, e féu-les cobrir amb una bella tovallola de seda; e ella féu-se metre al llit, e bé abrigar. Tanta fo la dolor que ella soferia, que null hom no s'ho podia

pensar, mas ella sola ho sabia la veritat que elles sentien. Quan vénen en l'alba, tota la gent se llevà, e lo brogit dels estruments fo lo major del món, a la porta de la cambra de la filla del rei. Adones, aquella hora, lo rei donà cavalls, e palafrens, e d'altres bèsties, e d'altres dons sens mesura. E llavors lo rei apellà dos comtes que anassen despertar sa filla, que dia era e clar. Fet lo manament, los dos comtes anaren lla, e tocaren a la porta de la cambra, e nulla fembra no hi respòs ni els obriren la porta; e tornaren-se'n al rei, e dixeren-li que negun no els havia respost, e que les portes de la cambra eren bé tancades, e bé fort. Lladoncs respòs lo rei, e dix:

—Ma filla vol que jo la vaja despertar; bé sap què fa.

Dit açò, lo rei anà vers aquella encontrada, e tocà a la porta de la cambra; e sa filla manà que li obrissen. E ell intrà molt alegre, e dix a les donzelles:

—¿Com dorm encara ma filla?

Respongueren les donzelles, e dixeren:

—Molt ha vetlat anit, es sent malalta.

Respòs lo rei:

—No és ara hora de sentir malalta, que ella prendrà vui major honrament que anc dona presés. Entra-hi —ço dix el rei—, e desperta-la.

—Senyor —dixeren les donzelles—: no gosaríem —així com la donzella ho havia manat.

Entrà-se'n lo rei en la cambra, e anà-se'n al llit on sa filla jeia, tota coberta.

—Ma filla —dix lo rei—: llevats sus, que gran dia és, e vestits-vos e aparellats-vos; e anem a l'esgleya, que tota la gent vos espera.

Llavors respòs sa filla:

—Mon senyor: clamar-vos ja amor e mercè que aquest fet no em féssets fer.

Dix lo rei:

—Ma filla: no em parlets d'això, que no pot romandre per res.

Dix ella:

—Pus no pot romandre per res, jo us daré ço per què vós hic sots e de què sots enamorat de mi així.

E apellà una donzella, e féu-li aportar lo tallador d'argent en què eren les mans. E dix-li:

—Senyor: ve-us aquí les mans, e ve-us ací los meus monyons.

E mostrà-li los braços. E lo rei, qui la veé esmonyona, isqué rebeu de la cambra, e començà a cridar com a hom rabiós e eixit de son seny. Aquí s'aplegaren los comtes e els barons e molta gent, quan oïren lo rei cridar e tan gran dol fer. E demanaren-li:

—¿Què és açò, senyor? ¿Què havets, ne per què cridats així?

A cap de gran peça ell los dix:

—Vejats, senyors, què ha fet la deslleial de ma filla, que les mans s'ha tallades, per tal que no sia ma muller.

E féu aportar les mans e mostrar a tuyt.

Lladoncs partís la cort, que tuyt se n'anaren com a gent desbaratada, que no esperava la u l'altre, sal los comtes e els barons, qui romanien amb lo rei per conhortar-lo. E anc no veés tan gran dol ne tan gran tristor, ne tan gran festa tan poc durar.

A cap de gran peça, lo rei apellà son consell, e dix los quina justícia havia afanyada, ne quina pena devia soferir aquella que aital honta havia feta. Dixeren aquells qui li havien consellat que la prengués per muller, que la feés tirassar e puis cremar; e los altres deien que la feés devorar a bèsties salvatges; e quascú dava mala sentència contra ella, per fer plaer al rei. E hac-hi un savi comte qui dix al rei:

—Senyor: vostra filla és; si bé s'ha errat contra vós, no us seria nenguna honor si vostra filla fèiets auciere; mas fets-la metre en una barca, e vaja per la mar així com Déus la volrà guiar, e viva o muira, e vós no en serets així tengut a Déu.

Lo rei la féu tantost metre en una barca sens govern, així que aquella ciutat era prop de mar, e féu-la metre en mar. E el rei romàs fort trist e despagat tots temps de la sua vida, ni anc, puis, no hac muller ne cosa que molt li plagués.

TAST DE CLÀSSICS

Volums publicats

Jordi de Sant Jordi, *Poesia*, versió de Carles Duarte

Ausiàs March, *Una tria*, versió de Josep Piera

Bernat Metge, *El somni*, versió d'Alba Dedeu

Isabel de Villena, *Jesús i les dones*, versió de Marta Pessarrodona

Joan Roís de Corella, *Perills d'amor*, versió d'Eduard J. Verger

A. Turmeda, *Disputa de l'ase*, versió d'A. Mestres i M. Marfany

J. Martorell i J. de Montpalau, *Lletres de batalla*, versió de J.-L. Lluís

B. Desclot, *Crònica de la croada contra Catalunya*, versió de M. Desclot

Ramon Muntaner, *L'expedició dels catalans a Orient*, versió de J. Llavina

Ramon Llull, *Accidents d'amor*, versió de Pere Antoni Pons

Ramon Llull, *Arbre exemplifical*, versió de Jaume C. Pons Alorda

Ramon Llull, *Llibre d'amic i amat*, versió de Sebastià Alzamora

Curial i Güelfa, versió de Lluís-Anton Baulenas

Pere el Cerimoniós, *La guerra contra el rei de Castella (1356-1366)*, versió de Raül Garrigasait

Jafudà Bonsenyor, *Llibre de paraules i dites de savis i filòsofs*, versió de Manuel Forcano

Guillem de Torroella, *La faula*, versió de Lola Badia

Jaume I el Conqueridor, *Com vaig arribar a ser rei*, versió de
Raül Garrigasait

*La filla del rei d'Hongria i altres contes truculents de l'Edat
Mitjana*, versió de Gemma Pellissa

Tens a la mà una edició contemporània de tres contes escrits fa més de sis-cents anys.

La versió que presentem és de la filòloga i escriptora
Gemma Pellissa, que ha sabut transmetre l'estil,
el to i el ritme narratiu d'unes històries colpidores
que van impressionar els lectors medievals.

Una donzella que ha de recórrer a un truc sorprenent,
inesperat i macabre per evitar que la casin
amb el seu propi pare; la història d'una amistat que
ha de superar la prova més extrema i inimaginable de totes;
i un mestre gelós i maquinador que pagarà amb escreix
la seva traïdoria.

Aquestes tres històries, autèntics *best-sellers* del
seu moment, continuen colpint, emocionant i sorprenent
els lectors del segle XXI. Amb escenes dignes de qualsevol
film de Tarantino, girs inesperats i trepidants, i amb uns
finals que volien ser moralitzants, avui les podem llegir
per primer cop en català actual i gaudir-ne com si haguessin
estat escrites abans-d'ahir.

www.editorialbarcino.cat

EDITORIAL BARCINO

FUNDACIÓ////CARULLA

9 788472 268685

